

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. (sprawia COMP/39.092) w zakresie, w jakim w decyzji tej skarżące obciążono odpowiedzialnością za uczestnictwo w porozumieniu ciągłym lub uzgodnionych praktykach w sektorze wyposażenia łazienek i armatury sanitarnej na terytorium Niemiec, Austrii, Włoch, Francji, Belgii i Niderlandów.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą siedem zarzutów:

Po pierwsze podnoszą one, że Komisja nie oceniła lub nie zbadała właściwego kontekstu gospodarczego, wobec czego nie zdołała wykazać w wymagany prawem sposób antykonkurencyjnego celu zarzucanych naruszeń. Skarżące twierdzą, że Komisja nie była uprawniona do przyjęcia założenia (czy też uznania), że rozmowy i) między podmiotami nie konkurującymi ze sobą oraz ii) dotyczące ceny, która nie ma znaczenia gospodarczego i której nie płaci żaden uczestnik rynku, miały cel antykonkurencyjny.

Po drugie skarżące utrzymują, że Komisja popełniłaby błąd, gdyby obciążyła je odpowiedzialnością za naruszenie w sektorze baterii łazienkowych, zważywszy na treść zarzutu pierwszego oraz na okoliczność, że skarżące nie są producentami baterii łazienkowych.

Po trzecie skarżące podnoszą, że Komisja nie zdołała wykazać w wymagany prawem sposób istnienia zarzucanego naruszenia, w szczególności ze względu na to, że przeprowadzona przez nią analiza dowodów była błędna w odniesieniu do Francji, Włoch oraz Keramag Keramische Werke Aktiengesellschaft w Niemczech.

Po czwarte twierdzą one, że Komisja nie wykazała interesu w stwierdzeniu naruszenia w Niderlandach, gdzie uległo ono przedawnieniu.

Po piąte skarżące podnoszą, że Komisja

- i) nie sformułowała prawidłowo zarzutów w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów oraz
- ii) nie uwzględniła ani nie ujawniła stosownych dowodów mogących świadczyć o braku odpowiedzialności skarżących.

Te uchybienia proceduralne doprowadziły w ocenie skarżących do naruszenia ich prawa do obrony.

Po szóste skarżące utrzymują, że przeprowadzone w sprawie dochodzenie miało charakter wybiórczy i arbitralny, gdyż ściganiem nie objęto nigdy wielu przedsiębiorstw, którym zarzuca się uczestnictwo w rzekomo bezprawnych spotkaniach lub rozmowach.

Po siódme podnoszą one, że grzywna jest niesprawiedliwie i nieproporcjonalnie wysoka, w szczególności ze względu na brak wprowadzenia w życie ustaleń z tych rozmów lub ich skutków rynkowych. Skarżące wnoszą zatem do Sądu o skorzystanie z nieograniczonego prawa orzekania wynikającego z art. 261 TFUE, w celu obniżenia kwoty grzywny.

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2010 r. — Sanitec Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-381/10)

(2010/C 301/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sanitec Europe Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: J. Killick, Barrister, I. Reynolds, Solicitor, P. Lindfelt i K. Struckmann, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nie ważności, w całości lub w części, decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Instalacje sanitarne;
- stwierdzenie, że skarżąca nie ponosi odpowiedzialności za antykonkurencyjną działalność w sektorze baterii łazienkowych oraz, w razie konieczności, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim może ona obciążać skarżącą (bądź spółki od niej zależne) odpowiedzialnością w tym względzie;
- ponadto bądź posiłkowo, obniżenie wysokości grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania; oraz
- wydanie wszelkich innych rozstrzygnięć, jakie mogą okazać się stosowne w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. (sprawia COMP/39092 — Instalacje sanitarne) w sprawie kartelu na rynkach instalacji sanitarnych do łazienek w Belgii, Niemczech, Francji, Włoszech, Niderlandach i Austrii obejmującego koordynację cen sprzedaży i wymianę istotnych informacji handlowych oraz, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze Komisja nie oceniła lub nie zbadała właściwego kontekstu gospodarczego, wobec czego nie zdołała wykazać w wymagany prawem sposób antykonkurencyjnego celu zarzucanych naruszeń. Instytucja ta nie była uprawniona do przyjęcia założenia (czy też uznania), że rozmowy i) między podmiotami nie konkurującymi ze sobą oraz ii) dotyczące ceny, która nie ma znaczenia gospodarczego i której nie płaci żaden uczestnik rynku, miały cel antykonkurencyjny.

Po drugie Komisja popełniłaby błąd, gdyby obciążła skarżącą odpowiedzialnością za naruszenie w sektorze baterii łazienkowych, zważywszy na treść zarzutu pierwszego oraz na okoliczność, że ani skarżąca ani spółki od niej zależne nie są producentami baterii łazienkowych.

Ponadto Komisja nie zdołała wykazać w wymagany prawem sposób istnienia zarzucanego naruszenia, w szczególności ze względu na to, że przeprowadzona przez nią analiza dowodów była błędna w odniesieniu do Francji, Włoch oraz Keramag Keramische Werke AG w Niemczech, za której działania obciążono odpowiedzialnością skarżącą.

Po czwarte Komisja nie wykazała interesu w stwierdzeniu naruszenia w Niderlandach, gdzie uległo ono przedawnieniu.

Co więcej Komisja i) nie sformułowała prawidłowo zarzutów w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów oraz ii) nie uwzględniła ani nie ujawniła stosownych dowodów mogących świadczyć o braku odpowiedzialności skarżącej. Te uchybienia proceduralne nieodwracalnie naruszyły prawo skarżącej do obrony.

Po czwarte Komisja nie wykazała interesu w stwierdzeniu naruszenia w Niderlandach, gdzie uległo ono przedawnieniu.

Tytułem zarzutu dodatkowego skarżąca podnosi, że nie mogła ona zostać obciążona bezpośrednio i indywidualnie odpowiedzialnością za zapłatę grzywny w kwocie 9 873 060. Skarżąca nie dopuściła się bowiem żadnego czynu bezprawnego. Jest ona odpowiedzialna za naruszenie tylko jako spółka macierzysta, a jako taka nie może ponosić bezpośredniej i indywidualnej odpowiedzialności za zapłatę grzywny. Co więcej możliwość obciążenia skarżącej bezpośrednią i indywidualną odpowiedzialnością nie została zasygnalizowana w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, co stanowi uchybienie proceduralne będące podstawą stwierdzenia nieważności.

Jednocześnie przeprowadzone w sprawie dochodzenie miało charakter wybiórczy i arbitralny, gdyż ściganiem nie objęto nigdy wielu przedsiębiorstw, którym zarzuca się uczestnictwo w rzekomo bezprawnych spotkaniach lub rozmowach.

Wreszcie grzywna jest niesprawiedliwie i nieproporcjonalnie wysoka, w szczególności ze względu na brak wprowadzenia w życie ustaleń z tych rozmów lub ich skutków rynkowych. Skarżąca wnosi zatem do Sądu o skorzystanie z nieograniczonego prawa orzekania wynikającego z art. 261 TFUE, w celu obniżenia kwoty grzywny.

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2010 r. — Villeroy et Boch przeciwko Komisji

(Sprawa T-382/10)

(2010/C 301/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Villeroy et Boch (Paryż, Francja) (przedstawiciele: J. Philippe i K. Blau-Hansen, adwokaci, oraz A. Villette, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- posiłkowo, obniżenie w związku z tym kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi, tytułem żądania głównego, o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania zgodnie z art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego (zwanego dalej „EOG”) (sprawa COMP/39092 — Instalacje sanitarne), odnoszącej się do porozumienia na belgijskim, niemieckim, francuskim, włoskim, niderlandzkim i austriackim rynku instalacji sanitarnych do łazienek, dotyczącego uzgadniania cen sprzedaży i wymiany poufnych informacji gospodarczych.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów dotyczących:

- naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 EOG poprzez uznanie zarzucanego skarżącej naruszenia za naruszenie jednolite, złożone i ciągłe, przez co strona pozwana uchybiła także ciążącemu na niej obowiązkowi dokonania oceny prawnej indywidualnych zachowań adresatów zaskarżonej decyzji;
- naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 akapit drugi TFUE, polegającego na tym, że w zaskarżonej decyzji strona pozwana nie przedstawiła wystarczająco dokładnej definicji właściwych rynków;
- braku wystarczających dowodów dotyczących uczestnictwa skarżącej w naruszeniach popełnionych we Francji;
- naruszenia zasady *nulla poena sine lege* wyrażonej w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), a także zasady proporcjonalności kary do winy wyrażonej w art. 49 ust. 3 karty w związku z art. 48 ust. 1 karty oraz art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, jako że strona pozwana nałożyła grzywnę solidarnie na skarżącą i jej spółkę macierzystą;

- błędnego obliczenia kwoty grzywny, jako że strona pozwana uwzględniła obrót skarżącej, który nie ma związku z zarzutami sformułowanymi przy obliczaniu grzywny;